

РЕШЕНИЕ

№ 193

гр. София, 25.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 6-ТИ НАКАЗАТЕЛЕН, в публично заседание на десети май през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Камен Иванов

Членове: Владимир Астарджиев
Виолета Магдалинцева

при участието на секретаря Ваня Ил. Иванова
в присъствието на прокурора А. М. А.
като разгледа докладваното от Виолета Магдалинцева Въззивно
административно наказателно дело № 20231000600259 по описа за 2023
година

Производството е по реда на глава Двадесет и първа от НПК.

С решение от 01.12.2022 г. по н.а.х.д. №1164/2021 г. на СГС, НО, 15 състав П. С. П. е признат за виновен в това, че на 06.10.2020 г., във времеви интервал от 00:30 часа до 00:45 часа, в гр. Несебър, извършил непристойни действия, грубо нарушаващи общественения ред и изразяващи явно неуважение към обществото - около 00:30 часа, в района на контролно пропускателен пункт (КПП) „ХИТ 90“ на РУ - Несебър при ОДМВР - гр. Бургас, намиращ се на пътя от гр. Несебър към курортен комплекс „Слънчев бряг“, в близост до хотел „Котва“, след като униформен полицейски служител З. Г. С., старши полицай в РУ - Несебър при ОДМВР - гр. Бургас, му казал със спокоен тон да превключи на по-къса светлина или да наклони надолу фенер, излъчващ светлина, поставен в средата на кормилото на управлявания от П. по пътното платно велосипед, П. спрял велосипеда, слезъл от него, приближил се до С., бутайки велосипеда с лявата си ръка, казал му с груб тон „Кой си ти и какво искаш от мен, бе?“, посегнал с дясната си ръка и хванал левия гръден джоб на полицейската униформена риза на С., като П. обиждал намиращите се на мястото полицейски служители с думите „иматки, глупаци, смешници, боклуци, мишки“, изплюл се в краката на стоящия в близост З. Л. Д., младши автоконтрольор в РУ - Несебър при ОДМВР - гр. Бургас, и му казал „Ти какво мълчиш, бе?“, след което П. бил качен на задната седалка отляво (зад мястото на водача) в патрулен полицейски автомобил и отведен до сградата на РУ - Несебър при ОДМВР - гр. Бургас, като по време на пътуването П. продължавал да обижда намиращите се в автомобила полицаи С.

(намиращ се на мястото на водача и управляващ автомобила) и Т. (намиращ се в дясната част на задната седалка) с думите „глупаци, смешници, иматки“; около 00:40 часа автомобилът спрял пред сградата на РУ - Несебър при ОДМВР - гр. Бургас, С. отворил задната лява врата на автомобила и поканил П. да излезе, П. наплюл С. в лицето, а след като бил изведен от автомобила и въведен в сградата на районното управление, отправял на висок глас обиди към полицаите с думите „глупаци, тъпанари, иматки“, поради което и на основание чл. 325, ал. 1 от НК, във вр. с чл. 78а от НК, във вр. с чл. 378, ал. 4, т. 1 от НПК е освободен от наказателна отговорност и му е наложено административно наказание глоба в размер на 2500 лева, като на основание чл. 304 от НПК е оправдан по фактическото обвинение да се е опитвал да осуети задържането си.

Със същото решение обвиняемият е осъден да заплати разноски по делото в размер на 407.45 лева по сметка на Софийска градска прокуратура /СГП/ и в размер на 971.40 лева по сметка на Софийски градски съд /СГС/, както и 10 лева за служебно издаване на два изпълнителни листа.

Срещу решението в срок са депозирани въззивни протест и жалба, както и допълнение към въззивната жалба.

В протеста на прокурор от СГП се изразява недоволство срещу размера на наложеното административно наказание. Твърди се, че в отмерените й граници глобата е твърде ниска, тъй като хулиганските действия са извършени в продължителен период от време, отправяните обиди към служителите на реда са непровокирани, те са продължили и след задържането на обвиняемия, а едно от непристойните действия е свързано със заплуване на полицейски служител. Поискано е апелативният съд да увеличи административното наказание с хиляда лева, като в окончателния си вид то да възлезе на 3 500 лева.

Срещу решението е подадена и *бланкова жалба* от упълномощения защитник на привлечения към административнонаказателна отговорност – а. Ж.. В нея са релевиран общи оплаквания за нарушение на материалния закон, за съществени нарушения на процесуалните правила и за явна несправедливост на наложеното наказание.

В допълнение към въззивната жалба на самия привлечен към административнонаказателна отговорност деец тези съображения са доразвити. Посочено е, че съдът е направил изводи за извършени хулигански действия въз основа на факти, които не са били описани в постановлението на прокурора и в постановлението по чл. 219 от НПК. Отделно се сочи, че съдът не е отчел противоречията в показанията на свидетелите С., Т., Д., Х., Т. и Д. или ги е подценил, подкрепяйки по този начин обвинителната теза, като формално е обсъдил обясненията на привлеченото към наказателна отговорност лице и без основание е приел, че в системата на доказателствения материал те остават изолирани. Смята се, че неправилно съдът е извел фактически твърдения върху изготвените от полицейските служители докладни записки, които е приел, че имат характер на доказателства. Обвиняемият твърди, че при обсъждане показанията на полицейските служители съдът е подценил тяхната заинтересованост от изхода на делото, липсата на камери за видеонаблюдение в служебните им автомобили и несвоевременното изискване на записи от камери за видеонаблюдение в процесния район. Посочва още, че некоректно е направеното от съда обсъждане на показанията на свидетеля Г., който е присъствал на финалния етап на процесните събития и е възприел тяхното случване по начин, за който разказва и самият обвиняем. Подчертава, че не са изложени мотиви за причините, поради които е прието, че инкриминираните действия представляват углавно хулиганство. Поискано е атакуваното решение да бъде отменено, като бъде

издадено ново, с което привлеченият към административно наказателна отговорност бъде оправдан, или алтернативно – делото да бъде върнато за ново разглеждане от друг състав на градския съд.

В протеста, жалбата и допълнението към нея не са били направени искания за събиране на доказателства пред тази инстанция.

По служебна преценка въззивният съд също е приел, че не се налага събирането на такива, защото делото би могло да бъде върнато за ново разглеждане от друг състав на градския съд.

Преди даване ход на делото пред САС адвокат Ж. Ж. също е *допълнил въззивната жалба*, като на собствено основание е посочил, че първият съд недопустимо е надхвърлил рамките на формулираното в постановлението на прокурора обвинение и е включил в съдебния акт действия на обвиняемия, за които той не е бил предаден на съд. Това според защитата представлява нарушение на член 6, §3 от ЕКПЧОС и е основание за отмяна на обжалваното решение. Пред тази инстанция защитникът поддържа, че инкриминираните от прокурора действия, ако се приеме, че са извършени от обвиняемия, са заради несъгласие с фактическото му задържане, аргументирано с неустановяване на самоличността му. Доколкото според защитата полицаите са били наясно със самоличността на обвиняемия, задържането се определя като незаконно, а вербалните и други действия на обвиняемия срещу задържалите го полицаи като такива извършени по личен мотив. Смята, че що се отнася до действията на обвиняемия след фактическото му задържане, именно личният мотив изключва хулиганството. Действията на обвиняемия преди фактическото задържане се твърди да са провокирани от неоснователната забележка на полицаи С. и дори поведението на П. П. тогава да е било в известна степен непремерено, според защитата не покрива състава на хулиганството, тъй като не сочи на грубо незачитане на установения правопорядък, нито на открита демонстрация към установения обществен ред.

В съдебно заседание пред САС прокурорът поддържа протеста и отправеното с него искане за завишение на наказанието. Твърди, че първостепенният съдебен акт не страда от пороците, сочени в допълненията към въззивната жалба. Обръща внимание на факта, че пред градския съд непосредствено са разпитани по-голямата част от свидетелите, които имат отношение към главния факт, като техните показания и назначените и приети експертизи са подкрепили напълно обвинителната теза. Според прокурора определеният от първия съд размер на административната глоба не съответства на степента на обществена опасност на деянието и дееца. В тази връзка се акцентира върху служебното качество на обвиняемия и върху извършените от него съставомерни действия. Ето защо се иска размерът на административното наказание глоба да бъде увеличен до 3 000 лева.

В хода на пренията пред САС адвокат Ж. Ж. определя обвинението за недоказано от обективна и субективна страна. Поддържа съображенията в допълнението към въззивната жалба и моли апелативният съд да се съобрази с тях и с отправените алтернативни искания – за оправдаване на обвиняемия или за отмяна на решението и за връщане на делото за ново разглеждане на първия съд.

Привлеченият към административнонаказателна отговорност П. С. П. моли да бъде оправдан. Смята, че правото му на защита е било нарушено, а процесът срещу него е бил несправедлив. Подчертава, че има неограничен кръг лица, които желаят той да бъде осъден и да не заема длъжността, на която понастоящем се намира.

В последната си дума твърди, че не е извършил нищо от това, което му се приписва, и моли да бъде оправдан.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните и след като извърши цялостна служебна проверка на оспорения съдебен акт, съобразно изискванията на чл. 314 от НПК, намери за установено следното от фактическа страна:

За да постанови решението си, градският съд е ползвал събраните в хода на съдебното и досъдебното производство доказателствени материали. Този подход е бил законосъобразен, тъй като в съда е внесено постановление с предложение за освобождаване от наказателна отговорност по реда на чл. 78а от НК, а в процедура по глава Двадесет и осем от НПК е допустимо позоваването на събраните в досъдебното производство доказателства (арг. чл. 378, ал. 2 от НПК). В този контекст законосъобразно като фактическа основа градският съд е използвал обясненията на обвиняемия П., показанията на разпитани непосредствено пред него свидетели, но и на такива, чиито показания са били снети пред разследващ полицай във фазата на досъдебното производство. Ползваната от първия съд доказателствена маса е разнородна и включва гласни, писмени и веществени доказателствени източници, както и способности за събиране на доказателства, представляващи експертизи. В тази доказателствена маса се включват: **гласни** доказателства - обясненията на привлечения към административнонаказателна отговорност П. П., показания на свидетелите З. Г. С. /включително частично приобщените по реда на чл. 281, ал. 5 от НПК/, Р. В. Т. /включително частично приобщените по реда на чл. 281, ал. 4 от НПК/, З. Л. Д. /включително частично приобщените по реда на чл. 281, ал. 4 от НПК/, М. Д. Х., И. Е. Г., Г. А. Т. /включително частично приобщените по реда на чл. 281, ал. 4 от НПК/, Д. К. Д., З. М. С., З. Ж. Н., А. К.; **експертизи** - комплексна видео-техническа и лицево идентификационна експертиза на в.л. П. В. и В. Д. /т. 5, л. 3-39 от д.п./, допълнителна комплексна видео-техническа и лицево-идентификационна експертиза на в.л. П. В. и В. Д. /л. 215-268 от с.д./, **писмени** – справка за съдимост на П. П. – л. 21 от с.д., материали по преписка с вх. № 812102-19 от 06.01.2021 г. по описа на МВР – л. 44 от с.д., писмо от ОДМВР-Бургас – л. 275 от с.д., призовка до З. С. за 06.10.2020 г. по н.о.х.д. № 175/2020 г. – л. 276 от с.д., списък на делата за 06.10.2020 г. с председател П. П. – л. 277 от с.д., протоколи от съдебни заседания – л. 278-283 от с.д., списък със съдии от РС-Несебър – л. 284 от с.д., заповеди и правила на МВР във връзка с работата с АИС „Видеозаснемане на пътен контрол“ – л. 315-325 от с.д., писмо от 18.10.2022 г. на МВР ОДМВР-Бургас – л. 339 от с.д.; протокол от 18.11.2020г. за доброволно предаване на полицейска униформа – т. 4, л. 3 от д.п., писмо от и.ф. Председател на РС-Несебър – т. 4, л. 4 от д.п., справка за наличие на камери-т. 4, л. 8 от д.п., справка за административни нарушения по ЗДвП на П. П. - т. 4, л. 22-23, л. 25-26 от д.п., писмо от ВСС относно липса на дисциплинарни производства срещу П. П. – т. 4, л. 28 от д.п., кадрови справки – т. 4, л. 32-44 от д.п., фотоалбуми от оглед на веществени доказателства – т. 4, л. 46-50, л. 55-60 от д.п., протоколи от 07.12.2020 г. и от 11.12.2020г. – т. 4, л. 51-52, л. 53-54 от д.п., докладна записка от ОДМВР Бургас- т. 4, л. 77 от д.п., справка от община Несебър – т. 4, л. 82 от д.п., справка от „Слънчев бряг“ АД - т. 4, л. 85 от д.п., докладна записка УРИ 304р-24051/06.10.2020 г., докладна записка 304р-24355/09.10.2020 г., докладна записка УРИ 304р-24049/06.10.2020г., докладна записка УРИ 304р-24364/09.10.2020 г., докладна записка УРИ 304р-24408/12.10.2020 г., докладна записка УРИ 304р-24377/09.10.2020 г., докладна записка УРИ 304р-25068/20.10.2020 г. – т. 6, л. 5, 6, 8, 9, 10-13, 30 от д.п., копие на заповед за задържане на обвиняемия – т. 4, л. 14 от д.п., копие на ежедневни ведомости – т. 6, л. 16, 17 от д.п., ежедневни форми на отчет, дневен регистър; **веществени**- носители на електронни данни, приложени в том 3, 4 и 5 от д.п. и снимка, приложена в т. 6, л. 7 от д.п.

Въз основа на изброената доказателствена съвкупност, имайки задължение да извърши собствено изложение относно обстоятелствата от значение за главния факт, апелативният съд прие следното от фактическа страна:

С решение на Висшия съдебен съвет от заседание, проведено на 05.12.2013 г., привлеченият към административнонаказателна отговорност П. С. П. бил назначен на длъжността „съдия“ в Районен съд – Несебър. Тази позиция П. заема и понастоящем. От материалите по делото е видно, че той не е наказван дисциплинарно и срещу него няма образувани дисциплинарни производства.

За времето от 19:30 часа на 05.10.2020 г. до 07:30 часа на 06.10.2020 г. свидетелите З. Г. С. и Р. В. Т. били определени да осъществяват патрулно-постова дейност на територията на гр. Несебър. Зачислен им бил служебен автомобил „Грейт Уол“ с рег. № *****, който не бил оборудван с камера за наблюдение и аудиозапис.

На 06.10.2020 г., около 00:30 часа двамата полицейски служители били в района на контролно пропускателен пункт „ХИТ 90“, находящ се между гр. Несебър и к.к. „Слънчев бряг“, в непосредствена близост до хотел Котва, на около 100 метра от кръговото за к.к. „Слънчев бряг“.

За да окажат съдействие на свидетелите С. и Т. при проверка на неустановен по делото водач на лек автомобил, на същото място били извикани и свидетелите З. Л. Д. и М. Д. Х.. Двамата били младши автоконтрольори при РУ-Несебър към ОД на МВР и за времето от 19:30 часа на 05.10.2020 г. до 07:30 часа на 06.10.2020 г. били назначени за автопатрул, осъществяващ контрол на движението по пътищата. Бил им зачислен служебен автомобил марка „Сеат“, модел „Алтея“, с рег. № *****, също необорудван с камера за видеонаблюдение и аудиозапис.

След като приключила проверката на водача на неустановения по делото автомобил, свидетелят С. застанал между двата служебни автомобили, паркирани напречно на пътя, в отбивката, в посока гр. Несебър. Свидетелите Т. и Д. били пред служебните автомобили, следейки за спазване на правилата за движение, а свидетелят Х. седял на предната дясна седалка на служебен автомобил марка „Сеат“, където попълвал документите от последната полицейска проверка.

Около 00:30 часа на 06.10.2020 г. свидетелите С., Т. и Д. забелязали превозно средство, което се движило по пътното платно, в посока от гр. Несебър към кръговото за к.к. „Слънчев бряг“. От превозното средство се излъчвала ярка светлина, която направила впечатление на полицейските служители.

След като превозното средство приближило, полицайте разбрали, че това е велосипед, управляван от мъж – установен впоследствие като обвиняемия П. П.. Светлината, излъчвана от велосипеда, била силна и свидетелят С. преценил, че това може да попречи или да създаде опасност за останалите участници в движението. Поради това, в момента, в който велосипедистът преминал през него, свидетелят С. му казал да наклони фенера надолу или да го превключи на по-слаба светлина. В този момент обвиняемият бил подминал полицайте.

Въпреки че отправената от полицаия реплика не била груба, нито произнесена с остър тон, обвиняемият спрял велосипеда, слязъл от него и бутайки го се върнал до свидетеля С.. Приближавайки се към него, обвиняемият му казал „Кой си ти и какво искаш от мен, бе?“, след което с дясната си ръка хванал левия външен джоб на ризата на носената от С. полицейска униформа. Свидателят инстинктивно се дръпнал назад, вследствие на което джобът се скъсал и от него изпаднали служебната карта на

полицая и дребна сума пари. За да ограничат възможностите за движение на обвиняемия, свидетелят С. и Т. му поставили белезници при положение на ръцете отзад на гърба, а той на свой ред започнал да нарича полицаите „шматки, глупаци, смешници, боклуци и мишки“. Обвиняемият отказал да представи лична карта на полицаите и да каже имената си. В един момент той се изплюл в краката на св. Д., викайки му: „Ти какво мълчиш, бе?“. Още при преминаването на велосипедиста през полицаите, свидетелят Д. успял да разпознае обвиняемия като „съдия П.“ и в момента, в който били поставени белезниците му, казал това на колегите си. В създалата се суматоха свидетелите С. и Т. не възприели казаното. Тъй като обвиняемият продължавал да отказва да се легитимира и да представи документ за самоличност, последните взели решение той да бъде отведен в районното управление на гр. Несебър.

За да бъде придвижен до там, обвиняемият бил качен на задната седалка на патрулен автомобил „Грейт Уол“ с рег. № *****. В автомобила заедно с обвиняемия се качили и свидетелите С. и Т. – първият като водач на автомобила, а вторият като пасажер, седящ на задната седалка до обвиняемия. Докато били в автомобила полицейските служители усетили, че обвиняемият лъха на алкохол.

По време на пътуването до полицейското управление, свидетелите С. и Т. не разговаряли с обвиняемия. Въпреки това, той се обръщал към тях с думите: „глупаци“, „смешници“ и „шматки“.

След като пристигнали до сградата на РУ-Несебър св. С. спрял автомобила, излязъл от него и отворил задната лява врата, за да слезе от колата и обвиняемият. В този момент обвиняемият го заплюл в лицето. Въпреки че се почувствал унизен, свидетелят С. запазил самообладание и заедно с колегата си придружил обвиняемия до сградата на полицейското управление. Там ги посрещнал свидетелят И. Гаврилов, който по това време бил назначен нощна смяна като пост № 1. Г. разпознал обвиняемия като съдия П. П..

Малко по-късно в полицейското управление дошли и свидетелите Д. и Х.. С поверения им служебен автомобил те превозили до районното управление велосипеда на обвиняемия.

Във фойето на сградата обвиняемият продължил да изразява недоволство – основно насочено към свидетеля С.. За да не продължава конфронтацията, свидетелят С. влязъл в дежурната стая, но в случаите, в които се появявал във фойето, обвиняемият се насочвал към него агресивно и бил възпиран от останалите намиращи се на мястото полицейски служители. В един от тези случаи П. казал по адрес на св. С.: „Трябваше да го ударя.“

Във фойето на управлението обвиняемият коментирал полицаите с думите: „глупаци“, „тъпанари“, „шматки“. Думите били чути от свидетеля Г. Т., който по същото време бил дежурен полицай в РУ-Несебър.

В полицейското управление свидетелят Т. свалил белезниците от ръцете на обвиняемия, след което последният седнал на намиращ се във фойето стол. Там обвиняемият запалил цигара, вдигнал краката си на перваза и пуснал на мобилния си телефон музика.

Свидателят Г. Т. се свързал по телефона с дежурния офицер Д. Д., когото помолил да дойде до районното управление. След обаждането Д. пристигнал в сградата на РУ-Несебър, видял обвиняемия, разпознал го като съдия П., а след това разговарял за случилото се и със свидетеля С.. В последващ разговор с обвиняемия свидетелят Д. обяснил, че трябва да му бъде съставена заповед за задържане, която П. казал, че няма да подпише. На въпрос на Д. дали се е легитимирал пред полицаите П. отвърнал, че не го е направил и няма намерение да го прави. Пред свидетеля Д. обвиняемият също

изрекъл по адрес на полицаите думите „шматки“ и „смешници“.

По отношение на обвиняемия П. била изготвена заповед за задържане по ЗМВР, след което той бил освободен от полицейското управление. Бил му върнат и задържаният велосипед.

Свидетелят Д. разпоредил на присъстващите на инцидента полицейски служители да изготвят докладни записки за случилото се. Част от докладните записки /на свидетелите С. и Д./ били изготвени същата вечер, а други /на свидетелите Т., Х., Т. и Г./ няколко дни по-късно.

Вследствие на гореизложеното срещу обвиняемия П. С. П. било образувано досъдебното производство.

Назначената в хода на това производство основна /в досъдебното производство/ и комплексна /в съдебната фаза/ видеотехническа и лицево идентификационна експертизи изследват поведението на обвиняемия и полицейските служители в сградата на полицейското управление след завеждането на П. П. там.

Настоящият състав възприе фактическата обстановка, описана в мотивите на първоинстанционното решение в нейната цялост, като за пълнота и процесуална прецизност допълнително акцентира върху посочените по-горе обстоятелства.

В хода на въззивното съдебното следствие не са събрани нови доказателства относно главния факт. В изпълнение на задължението си да даде собствен отговор на въпроса въз основа на какви доказателства е приел за установена конкретната фактология, САС отбелязва следното:

Заеманата длъжност от обвиняемия П. към процесния момент и понастоящем е установима от наличните по делото писмени и гласни доказателства, които относно това обстоятелство са напълно еднопосочни.

Заеманите от свидетелите С., Т., Д. и Х. длъжности в структурите на МВР, както и разпределението им по автопатрули са установими от приложените по делото копие на ежедневна ведомост на личен състав от група ООР при РУ-Несебър УРИ 304р-17622/06.08.2020 г., копие на разпореждане за патрулно-постова дейност УРИ 304р-23691/01.10.2020 г., копие на дневен регистър за пост УРИ 304р-9827/10.05.2020 г., копие на ежедневна ведомост на личен състав от пътна полиция при РУ-Несебър УРИ 304р-18489/06.08.2020 г., копие на приложение № 11-ежедневна форма на отчет УРИ 304р-24012/06.10.2020 г., копие на приложение № 11-ежедневна форма на отчет УРИ 304р-24016/06.10.2020 г.

При противоречия в гласните доказателства от съдебната фаза и заявеното в досъдебното производство или при липса на спомен /заради които е използвана процесуалната техника по член 281 от НПК/ въззивният съд даде приоритет на показанията, депозирани пред разследващ полицай. Причините за това са свързани с изминалото време – на досъдебното производство споменът от случилото се е бил по-пресен у свидетелите, докато в съдебната фаза, предвид продължителността на производството, част от детайлите за станалото са избледнели в съзнанието им. За тази доказателствена констатация въззивният съд също така прецени, че свидетелите поддържат прочетените показания. От друга страна – разминаванията в изреченото от тях, макар и налични, не са значими, нито път непреодолими и дискредитиращи изцяло гласните доказателствени средства.

Обстоятелството, че служебните автомобили, ползвани от свидетелите С., Т., Д. и Х. на процесната дата, не са били оборудвани с камери или със средства за аудиозапис е еднозначно установимо от приложените по делото писмени /писмо от 18.02.2022 г. на л. 339 от с.д./ и гласни доказателства /показанията на горепосочените

полицейски служители/.

Привлеченият към административно наказателна отговорност П. П. се възползва от законоустановеното си право и дава подробни обяснения. В тях той не отрича, че в процесната нощ е карал велосипед, че заради светлината на фенера на колелото е получил забележка от полицаи С., както и това, че е бил задържан и откаран с полицейски автомобил в РУ-Несебър, откъдето по-късно същата вечер е бил освободен. В тези им части обясненията на обвиняемия са в синхрон с всички събрани доказателства – гласни, писмени и експертизи, поради което и в тази им част се кредитират от съда. Едновременно с това обаче, обвиняемият твърди, че отправената от полицаи С. реплика спрямо него е била провокативна и отрича да е извършил действията описани в постановлението на прокурора като хулиганска проява. Обясненията в тези им части въззивният съд, както и градският, не може да възприеме за достоверни по следните съображения:

Принципно положение е, че обясненията на обвиняемия представляват основно доказателствено средство на лице, стоящо най-близо до инкриминираните събития, но и средство за защита на същото това лице. Именно поради това обясненията биха могли да бъдат кредитирани и поставени в основата на съдебните доказателствени изводи само в случай, че са хронологично подредени и ясни, неопровергани от наличните доказателства или пък потвърдени /дори и частично/ от някои от тях. В конкретния случай няма нито едно доказателство, което да подкрепя версията на обвиняемия в коментираните части и това особено ясно е видимо по отношение етапа от инкриминирани събития, включващ времето преди отвеждането на лицето в полицейското управление. Твърдението на П., че е бил спрян от шестима полицаи се опровергава от присъстващите на място С., Т., Д. и Х., а също и от писмените доказателства, от които е видно, че само четири лица са били разпределени по двойки и с поверени служебни автомобили да дежурят. Твърденията на П., че не е имал непремерено активно поведение с действия и че не използвал вербално агресивни реплики спрямо полицаите се опровергава напълно от техните показания. В приобщените по делото две заповеди с №№81213-1154/01.09.2017г. и с №81213-1155/01.09.2017г., както и в организационно-технологичните правила за работа с автоматизирана информационна система „Видеозаснемане на пътен контрол“ не се съдържа задължително изискване всеки служебен автомобил да бъде оборудван със система от аудио и видеозапис, поради което и тук обясненията на обвиняемия се приемат за оборени. Не се установява по делото /извън обобщаващите и неконкретни реплики на П., че станалото е „постановка“ или твърдението му, че много лица искат той „да бъде осъден и да не заема длъжността, на която понастоящем се намира“/ да има субективно повлияване или нелегитимна причина обвиняемият да бъде спрян за полицейска проверка, а впоследствие срещу него да бъде образувано и наказателно производство. В тази връзка следва да се посочи и още нещо. В началото досъдебното производство е водено и П. П. е привлечен като обвиняем за две престъпления – по член 325 и по чл. 274а, ал. 3 от НК, като поначало множеството престъпления са пречка за приложение на диференцираната процедура по глава Двадесет и осма от НПК /арг. чл. 78а, ал. 7 от НК/. Въз основа на събраните на досъдебното производство доказателства обаче прокурорът е преценил, че субективната страна на второто престъпно посегателство не може да бъде доказана убедително, поради което и с постановление е прекратил наказателното производство в тази му част. Събирани в предсъдебната фаза са доказателства, които да проверят версията на обвиняемия и на полицейските служители. От самото начало на производството е участвал и адвокат, т.е. цялостният ход на процеса преди делото да стигне до съда показва, че правата на обвиняемия са били охранявани надлежно.

По аналогични съображения този съд отхвърля възраженията на защитата и на самия обвиняем, че производството пред първата инстанция е протекло при допускане на съществени процесуални нарушения и в нарушение на член 6 от ЕКПЧОС. Подобно възражение не намира подкрепа в нито едно от доказателствата по делото. На първо място, съдът не е осъдил П. П. за непредявени факти, както се твърди. Действително в мотивите си съдът е коментирал обективно установени по делото действия на обвиняемия в районното управление, които не са били посочени в постановлението на прокурора. За тези действия обаче обвиняемият не е бил осъден, те не са били фактор и в процеса по индивидуализация на неговото наказание, като съдът е бил напълно стриктен в това признаването на вина да е изцяло в рамките на онова, с което е бил сезиран. В процесуалните действия на първия съд не се наблюдава каквато и да е пристрастност в полза на обвинението и във вреда на обвиняемия. Разпитани са от съда в присъствието на трите страни всички важни свидетели, някои от тях и по два пъти /без в производство по глава Двадесет и осма НПК това да е задължително/, уважени са исканията на защитата за събиране на доказателства и за отлагане на делото във време, удобно за самия обвиняем, назначена е и допълнителна техническа и лицево-идентификационна експертиза. Подходът на първата инстанция в процеса по събиране, проверка и оценка на доказателствените материали, както при самото протичане на производството, така и при изготвяне на мотивите към обжалваното решение, е бил напълно професионален. Ето защо и справедливостта на процеса пред първата инстанция за този състав не подлежи на съмнение.

За първата част от инкриминираните събития – онези, които са се случили на КПП „Хит“ 90, както и първият, въззивният съд се довери на показанията на свидетелите С., Т., Д. и Х.. Казаното от тях е хронологично подредено, стройно изложено и взаимно подкрепящо се. На показанията на полицаите противоречат единствено обясненията на обвиняемия П., които съдът, както вече посочи, цени особено внимателно, преценявайки двояката им роля на доказателствено средство, но и на средство за защита на лице, което има най-голям интерес от излагане на факти в собствена полза. Разбира се, това не е решителният аргумент на въззивния съд да откаже да кредитира обясненията на П. в частите, в които отрича да е имал каквито и да е непристойни действия. Не е такъв аргумент и факта, че броя свидетелски показания, уличаващи П., са значителни като брой. Освен казаното за доказателствената информативност и конкретика в разказа на полицаите обаче, въззивният съд прецени още и липсата на какъвто и да е мотив те да излагат твърдения в ущърб на обвиняемия. Нито се твърди, нито се установява по делото, който и да е от полицейските служители преди процесния случай да е влизал в пряка конфронтация с обвиняемия или по други причини да е субективно негативно ангажиран с неговата личност. Напротив – в показанията на горните четирима полицаи, а и на останалите разпитани по делото свидетели, прозира респект и уважение към личността на обвиняемия, включително и поради заеманата от него длъжност на магистрат. Освен това – инкриминираните събития са се случили във време, в което свидетелите са били на работа и нито един от тях нито е знаел, нито е допускал, че в тъмната част на денонощието обвиняемият ще премине през КПП, управлявайки велосипед. Твърденията на обвиняемия в допълнението към въззивната жалба, че още на досъдебното производство „замисълът е бил да се изложи версия, различна от обективната истина“ са изолирани, не намират подкрепа в доказателствата по делото и са изцяло спекулативни.

От показанията на полицейските служители последователно се изяснява, че обвиняемият е провокирал конфликта, когато на отправената на място забележка на полицаи С. е върнал велосипеда назад, приближил се е до него и с груб тон му е казал „Кой си ти и какво искаш от мен, бе?“. Освен в този момент поведението на обвиняемия

е било неприемливо, тъй като полицаят е имал право да укори обвиняемия за осветлението на велосипеда му. Очевидно е, че отправената от свидетеля С. реплика, освен произнесена вежливо и на място, е била и във връзка с работата му като служител на МВР, който в конкретната вечер е следвало да следи за сигурността на участниците в движението. Въпреки това обвиняемият не само се е върнал до полицаия, а е осъществил и физически контакт с него, вследствие на който левият джоб на униформата му се е скъсал, а след използване на помощни средства се е изплюл в краката на св. Д. и е нагрубил полицаите, наричайки ги „шматки, глупаци, смешници, боклуци, мишки“.

Естеството на конкретно употребените по адрес на полицаите реплики се установява отново от показанията на гореспоменатите свидетели с уточнението, че всеки от тях пресъздава тези реплики съобразно индивидуалните си способности за запаметяване и възпроизвеждане на случилото се. Показанията на свидетелите С., Т. и Д. за тази част от инкриминираните събития са с по-висока информативна стойност спрямо разказа на св. Х., което е обяснимо предвид обстоятелството, че последният е бил в служебния автомобил и е попълвал документация във връзка с последната извършена проверка, т.е. той не е бил пряко ангажиран със случващото се, а и не го е възприел в пълнота.

Фактически констатации за поведението на обвиняемия в служебния автомобил на път за районното управление, конкретно изречените от него тогава реплики по адрес на намиращите се вътре полицаи - „глупаци, смешници, шматки“ - и заплюването на полицаи С. преди излизането от колата съдът изведе от показанията на свидетелите С. и Т., които единствено извън обвиняемия са били в превозното средство. Известното противоречие в разказа им относно това какво е било положението на обвиняемия /в или извън автомобила/ преди да заплюе полицаия е несъществено. Съдът приема, че достоверна по отношение на това обстоятелство е информацията, дадена от С., и това е така, защото той е бил по – силно емоционално ангажиран със случилото, доколкото хулиганската проява /чрез действие/ на П. е била насочена към него. Едновременно с това, както С., така и Т. са категорични, че акт на заплюване спрямо първия от обвиняемият е имало и поради естеството му това действие е било толкова смущаващо, че е нямало как да не бъде запомнено.

Фактическа констатация за поведението на обвиняемия в сградата на полицейското управление съдът изведе от показанията на свидетелите С., Т., Д., Х., Т. и Д. с уточнението, че всеки от тях е възприел определена част от това поведение, което е и напълно обяснимо предвид обстоятелството, че полицаите не са били на мястото по едно и също време. Въпреки това, всеки един от тях последователно, информативно и съдържателно уточнява, че обвиняемият е отправял обидни реплики. Предвид мястото, на което това се е случило – сградата на полицейско управление, и липсата на външни лица във фоайето поради късния час, не може да подлежи на съмнение, че адресат на тези реплики са били служителите на реда.

Следва да се посочи, че свидетелите Т. и Д. не са участвали в първоначалните събития, поради което и на това основание изреченото от тях се преценява в контекста на добросъвестност и пълноценност – у тях също няма никакъв личен мотив да поставят обвиняемия в неблагоприятна позиция.

Поведението на обвиняемия в сградата на полицията се извежда и от заключението на допълнителната комплексна видеотехническа и лицево идентификационна експертиза, която е заснела именно тази част от инкриминираните събития. Според това заключение с поставени ръце зад гърба /заради белезниците/ обвиняемият неколkokратно се е насочвал към полицейски служител с прошарена коса /св. С./, впоследствие свободно се е придвижвал в различни части от помещението,

преминавал е в странично помещение, пушил е цигари и е стоял с вдигнати крака на перваза на прозореца.

Обясненията на обвиняемия, че в сградата на полицията не е отправял обидни реплики се подкрепя единствено от показанията на свидетеля И. Г.. Този свидетел обаче се определя от съда като ненадежден по няколко причини. На първо място, с оглед естеството на извършваната работа – на пост № 1 в управлението, свидетелят не е имал възможност и не е бил през цялото време във фоайето на помещението – обстоятелство, установимо от собствените му показания, от разказа на колегите му и от заключението на назначената в съдебната фаза експертиза. Това означава, че свидетелят обективно е бил възпрепятстван да чуе всяка съставомерно изречена реплика от обвиняемия, още повече, че самото обвинение не твърди такива да са използвани по време на целия му престой в полицейското управление. Извън това - в определени части показанията на свидетеля Г. влизат в пряко противоречие с други достоверни доказателства за същите факти. Така например, твърденето, че свидетелят С. е бил облечен със зимна униформа се опровергава от показанията на всички останали полицаи и от снимката, приложена в т. 6, л. 7 от д.п., за която няма съмнение, че е направена в процесната вечер. Опровергано от показанията на свидетелите Т. и Х. /разпитани два пъти пред съда/ и от приложените в т. 6 докладни записки е и твърдението на Г., че в същата вечер чрез думите „Не, не там няма да пишеш туй, туй че пишеш“ свидетелят Т. е бил „насочван“ от свидетеля Х. да пресъздаде неправдоподобно случилите с в процесната вечер събития. Освен от показанията на свидетелите Т. и Х. тези твърдения са опровергани от самите докладни записки, които е видно, че са изготвени от тези лица не в процесната вечер /06.10.2020 г./, а три дни по-късно, на 09.10.2020 г. /т. 6, л. 8, 10, 12 от д.п./.

Във връзка с конкретни възражения на обвиняемия в допълнението към въззивната жалба следва да се посочи, че като се е позовал на докладните записки първият съд не е допуснал процесуално нарушение. Докладните записки не представляват доказателствено средство, нито пък могат да заместят чрез съдържанието си онова, което съставителят им е възприел. Докладната записка обаче е документ, при това официален по своя характер, който е допустимо да бъде използван относно факта на изготвяне, датата и мястото на неговото съставяне. Точно в тази връзка и по повод преценка достоверността на изложеното от св. Г. първият съд се е позовал на тези документи, а информацията за случилите се събития е извел не от тях, а от показанията на лицата, които са съставили документите.

С достатъчна степен на убедителност авторството на деянието се извежда и от заповедта по ЗМВР /т. 6, л. 14 от д.п./, в която е вписано, че именно обвиняемият П. С. П. е бил задържан по ЗМВР поради непредставяне на лични документи и с цел установяване на самоличността му.

Законосъобразно контролираната инстанция е извела данните за съдимостта на обвиняемия на основата на справката за съдимост.

Правилно в основата на съдебните доказателствени изводи първата инстанция е поставила заключението на двете технически и лицево идентификационни експертизи, от които се установяват конкретните действия на заснетите от охранителната камера лица и се извеждат данни за възможните техни самоличности.

При коректно възпроизведена фактическа обстановка, градският съд е направил правилни изводи **от правна страна**, с които въззивната инстанция изразява съгласие.

Градският съд е приел, че обвинението срещу П. С. П. за престъпление по чл. 325, ал. 1 от НК е частично доказано. Направените констатации изцяло се споделят и

от въззивната инстанция, включая и по отношение на частта от това обвинение, за която обвиняемият е оправдан.

Според описаните в акта по чл. 375 от НПК фактически положения действията, обективизиращи хулиганската проява, се свеждат до това, че:

- непредизвикано обвиняемият се приближил към униформен полицейски служител З. Г. С. и му казал с груб тон „Кой си ти и какво искаш от мен, бе?“, след което с дясната си ръка хванал левия гръден джоб на полицейската униформена риза на С.;

- обиждал е намиращите се на мястото полицейски служители с думите „шматки, глупаци, смешници, боклуци, мишки“;

- изплюл се е в краката на стоящия в близост полицейски служител З. Д. и му казал „Ти какво мълчиш, бе?“;

- опитвал се да осуети задържането си;

- по пътя за районното управление в патрулен полицейски автомобил продължавал да обижда намиращите се в автомобила полицаи С. и Т. с думите „глупаци, смешници, шматки“;

- пред сградата на РУ - Несебър при ОДМВР - гр. Бургас наплюл полицаи С. в лицето;

- в сградата на районното управление, отправял на висок глас обиди към полицаите с думите „глупаци, тъпанари, шматки“.

Неустановено от събраните по делото доказателства е обвиняемият П. да се е опитал да осуети задържането си. За подобно активно поведение от негова страна не съобщава нито един от намиращите се на КПП полицейски служители С., Т., Х. и Д.. Такова поведение се оспорва от обвиняемия и в неговите обяснения, поради което правилно градският съд е преценил, че за тази част от обвинението П. следва да бъде оправдан. Срещу оправдателната част на решението липсва и протест, но в изпълнение на задължението си по член 314 от НПК за пълна проверка на оспорения акт, въззивният съд констатира, че с оправдаването по това фактическо обвинение първата инстанция е действала законосъобразно.

На база на направения вече доказателствен анализ въззивният съд приема за несъмнено установено, че обвиняемият П. П. е осъществил всяко едно от останалите инкриминирани от обвинението действия. Всяко от тези действия е активно по своя характер и поотделно и в съвкупност представлява съставомерно поведение по смисъла на член 325, ал. 1 от НК. Обвиняемият П. е избрал неприемлив начин от гледна точка на общоприетото да изрази несъгласието си с това, че полицаи С. е поискал от него да промени режима на осветление на велосипеда или да насочи фенера надолу. Като резултат от неагресивната и изречена със спокоен тон реплика на полицаи С. е последвала несъответна реакция на самия обвиняем. Най-напред той се е приближил до униформения служители и му казал „Кой си ти и какво искаш от мен, бе?“, след което с дясната си ръка хванал левия гръден джоб на полицейската униформена риза на С.. Впоследствие П. е обидил намиращите се на мястото полицейски служители, наричайки ги „шматки, глупаци, смешници, боклуци, мишки“, изплюл се е в краката на стоящия в близост полицейски служител З. Д. и му казал „Ти какво мълчиш, бе?“. Агресивното поведение на обвиняемия е продължило и в полицейския автомобил, където той е наричал полицаите С. и Т. „глупаци, смешници и шматки“. Пикова изява непримереността в действията на обвиняемия е добила, когато той е наплюл в лицето полицаи З. С.. След въвеждането в сградата на полицейското управление, обвиняемият е продължил да обижда униформените служители на реда с думите „глупаци,

тъпанари, шматки“.

Поведението на обвиняемия в неговата съвкупност е укоримо. Чрез него той е искал да изяви себе си, демонстрирайки незачитане на правилата и реда, по които обществото е организирано. Противно на твърдението във въззивната жалба, контролната инстанция приема, че деянието е съставомерно по чл. 325, ал. 1 от НК, тъй като са извършени непристойни действия, грубо нарушаващи обществения ред и изразяващи явно неуважение към обществото. Действията на обвиняемия са насочени към скандализиране на обществения правопорядък, а не към нанасяне на обида или защитни действия резултат от проявена срещу него самия агресия от вербален или физически характер. Тези действия са непровокирани, извършени са в определен период от време, срещу различни униформени служители на реда и на различни, някои публични, места.

За да приеме, че се касае за престъпление против обществения ред, съдът изследва естеството на инкриминираното поведение и субективната страна на престъплението, която се определя от съдържанието на умисъла, мотива и целта на извършителя. Обвиняемият е съзнавал, че непристойните реплики и действия по адрес на полицаите, са обществено неприемливи и непровокирани от служителите на реда. Обвиняемият е бил наясно и с обстоятелството, че полицаите са на работа и подканянето на един от тях да промени режима на работа на фенера на велосипеда и да се легитимира, е в рамките на неговата компетентност. Въпреки всичко, той е избрал агресивен подход, неприемлив с оглед общоприетите правила за нормално човешко общуване като е употребил груби и цинични реплики по отношение на полицейските служители, хванал е за джоба на униформата единия от тях, изплюл се е в краката на полицаи Д. и е заплюл в лицето полицаи С.. Упоритостта, проявена от обвиняемия П. при извършване на деянието, както и конкретните проявни форми в поведението му са довели до нанасяне на вербална и с действия обида на полицейските служители. Хулиганските действия са извършени на КПП, в служебния автомобил, пред и в полицейското управление в гр. Несебър, като са станали достояние и на други работещи в системата на МВР лица. По изложените съображения контролираната инстанция правилно е отчела, че поведението на обвиняемия П. П. съдържа всички обективни признаци от състава на престъплението по чл. 325, ал.1 от НК.

Следва да бъдат споделени и изводите на градския съд относно субективната страна на деянието. В конкретния случай поведението на обвиняемия е логически подредено и постъпките му убеждават, че в съзнанието му са били оформени ясни представи че инкриминираните действия представляват грубо нарушение на обществения ред и като пряко е целял да изрази явно неуважение към обществения ред, ги е извършил.

Не следва да се споделят възраженията в допълнението към въззивната жалба, че градският съд не е посочил защо извършеното съставлява углавно хулиганство. В мотивите към съдебното решение на тези изводи е отделено пространно място. Изрично е акцентирано върху разграничението между дребното хулиганство и престъплението хулиганство и върху задължителните указания в тази връзка, съдържащи се в ППВС № 2 от 29.VI.1974 г. на ВС. Активното поведение на обвиняемия, продължителният характер на хулиганските действия, факта, че те са насочени към няколко униформени служители на реда, демонстративността във физическото и вербално поведение на извършителя, който е и действащ магистрат, показва, че извършеното от него представлява престъпление по Наказателния кодекс, а не непристойна проява по Указа за борба с дребното хулиганство.

В мотивите към решението си градският съд действително е коментирал поведение на обвиняемия в районното управление – пушене на цигара, качване на

краката на високо, слушане на музика и пр., което не е било засегнато в постановлението на прокурора по член 375 от НПК. Тези действия на обвиняемия са установени на база доказателствата, събрани пред първата инстанция, поради което тя е била длъжна да ги приеме за установени. Важно с оглед правото на защита на обвиняемия е, че за тези действия той не е предаден на съд, но не е и признат за виновен, в който смисъл правата му не следва да се считат накърнени.

Не се споделя позицията на защитата в становището, депозирано преди даване ход на делото пред въззивния съд, в което се твърди, че ако се приеме доказаността на описаните от прокурора действия на П., поведението му не съставлява престъпление по член 325, ал. 1 от НК /хулиганство/, а такова по член 146 от НК /обида/, което е от частен характер и за което в настоящото производство е недопустимо да има осъждане. Защитата основава своето искане на твърдения за личния мотив в действията на обвиняемия, който е бил разгневен от неоснователното си задържане.

Избраното от обвиняемия поведение показва, че умисълът му значително надхвърля представата за личен конфликт и съдържа желание за демонстрация на явно неуважение към обществото. Непремереното поведение на П. е започнало още преди да му бъдат поставени белезници, когато на отправената от полицаи С. забележка той се е върнал към него, попитал го е /при все, че е виждал, че е униформен/ „Кой си ти и какво искаш от мен, бе?“, след което с дясната си ръка е хванал левия гръден джоб на полицейската униформена риза. От друга страна, вербалната агресия на обвиняемия е била насочена не само към полицаите С. и Т., които са го задържали и откарали в районното управление, а и към останалите униформени лица, присъствали на мястото на проверката и в полицията. Отправянето на разнородни по своя характер и несъмнено обидни по смисъла си реплики и действия представляват не престъпление от частен характер, а грубо нарушение на общественния ред, обхванато от съзнателните представи на обвиняемия. Макар да приема, че се касае за действия извършени при пряк умисъл, във връзка с доводите на защитата настоящият състав се счита за задължен да припомни обвързващите мотиви на ППВС № 2 от 1974 г., т. 3, според които *"при нанасяне на обида, причиняване на телесна повреда или извършване на други подобни действия по чисто личен мотив тези действия могат да се квалифицират и като хулиганство при евентуален умисъл, ако са съпроводени с грубо нарушение на общественния ред и явно неуважение към обществото. Субективната страна на престъплението не се определя само от мотива или от целта, а от съдържанието на неговия умисъл."*

Обстоятелството, че част от обидните реплики /поне тези в полицейския автомобил/ са били персонално насочени към полицаите С. и Т. също не обуславя обективна несъставомерност на деянието. За квалифицирането на конкретно поведение като хулиганство по смисъла на чл. 325, ал. 1 НК е без значение неговата насоченост - към конкретно лице или към множество субекти, стига то по естеството си да е непристойно - в несъответствие с общоприетите морални, общочовешки и социални порядки, да скандализира обществото и паралелно с това да изразява и неуважението на дееца към него. Определящо в случая е не конкретният субект/субекти, спрямо които е насочена проявата на дееца, а кръгът от обществени отношения, които се засягат от нея и респективно се защитават чрез действието на конкретна материално правна норма. Поради това и наведените от защитата доводи за несъставомерност на деянието като престъпление по посочената наказателна норма се приемат за неоснователни.

Градският съд правилно е преценил, че за извършеното от обвиняемия П. П. престъпление е предвидено наказание лишаване от свобода до две години или пробация, обвиняемият не е осъждан и не е освобождаван от наказателна отговорност,

а от извършеното от него престъпление по член 325, ал. 1 от НК не са причинени имуществени вреди, които да подлежат на възстановяване. Ето защо законосъобразно е прието, че основанията на чл. 78а от НК са налице в тяхната кумулативност и обвиняемият следва да бъде освободен от наказателна отговорност с налагане на административно наказание "глоба". Всъщност такова е било и предложението на прокурора, обективизирано във внесеното от него постановление по член 375 от НПК.

За приложението на този институт не е пречка рестрикцията по член 78а, ал. 7 от НК, както и факта, че непристойните действия са извършени при изпълнение на службата на униформени служители на реда. Това следва от застъпеното в Тълкувателно решение № 1 от 28.09.2017 г. по тълк. д. № 1/2017г. на ОСНК на ВКС разбиране, според което институтът на освобождаване от наказателна отговорност с налагане на административно наказание е приложим и за престъпления по чл. 325, ал. 1 от НК, извършени спрямо орган на власт при или по повод изпълнение на службата му, при наличие на материалноправните основания по чл. 78а, ал. 1 от НК.

Като смекчаващо отговорността обстоятелство настоящата инстанция прецени чистото съдебно минало на обвиняемия, което освен предпоставка за приложение на чл. 78а от НК, показва още, че случилото се има инцидентен характер в живота му. Допълнителен фактор в полза на обвиняемия при индивидуализация на наказанието се явява това, че същият не е дисциплинарно наказван, срещу него няма висящи дисциплинарни производства, а и това, че според показанията на всички свидетели, включая и на част от засегнатите от хулиганството полицейски служители, той е възпитан човек и добър магистрат.

Като фактори, които отегчават отговорността на обвиняемия, въззивният съд прецени естеството на самата хулиганска проява, която е имала вербално и физическо проявление и е продължила във времето, факта, че засегнати от нея са няколко полицейски служители, както и това, че хулиганските действия са извършени от действащ магистрат, който е задължен да дава личен пример и с поведението си да допринася за общественото доверие към съдебната система.

Според член 78а от НК, когато общите предпоставки за освобождаване от административно-наказателна отговорност са налице, на обвиняемия се налага административно наказание глоба в размер от хиляда до пет хиляди лева.

Определеното от първия съд административно наказание по отношение на обвиняемия П. П. е глоба в размер на 2 500 лева.

Във въззивния протест и в съдебното заседание пред САС прокурорът възразява срещу наказанието, считайки че то е неоснователно снижено. Апелативният съд не би могъл да се съгласи с това възражение. Вярно е, че извършеното от П. е непремерено, продължително и осъществено от действащ съдия, което на собствено основание е утежняващ фактор. Едновременно с това, извън обстоятелствата по извършване на самото деяние, липсват други фактори, които да утежнят отговорността на обвиняемия. Такива не се твърдят и от прокурора, нито пък се представят по делото. Предвид това, при отчетения от въззивния съд превес на смекчаващи обстоятелства и с оглед невисоката лична степен на обществена опасност на обвиняемия, правилно наказанието му е отмерено около и малко под средния предвиден размер. Допълнителното завишаване на тази санкция с нищо няма да допринесе за изпълнение на целите по член 36 от Наказателния кодекс, които следва да се считат изпълнени дори и поради това, че изправен пред съд и признат за виновен, макар и с освобождаване по реда на член 78а от НК, е действащ магистрат и съдия.

На основание чл. 189, ал. 3 от НПК правилно на обвиняемия П. са възложени разноски за възнаграждение на вещи лица, както и държавна такса за служебно

издаване на изпълнителен лист.

Цялостната служебна проверка на решението на градския съд не констатира неправилно приложение на материалния закон или съществени нарушения на процесуалните правила, с оглед на което съдебният акт следва да бъде потвърден.

Така мотивиран и на основание чл. 338, вр. чл. 334, т. 6 от НПК, Софийски градски съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло решение от 01.12.2022 г. по н.а.х.д.№1164/2021 г. на СГС, НО, 15 състав

Решението не подлежи на обжалване и протестиране.

За издаденото решение да се уведомят страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____